

Mona Høvring

Some Poems

LE MILIEU

MONA HØVRING

Mona Høvring was born in 1962 in Haugesund (Norway). She has been a dentist's assistant, and has worked in an aluminium factory, in a bookstore, and on an oil rig in the North Sea. Currently she works for The Norwegian Authors' Union as a member of The Literary Council.

She has published four collections of poetry: *IHK!! Ein dialog / EEK!! A Dialogue* (Gyldendal, 1998), *Ensomme badedager og andre dikt / Lonely Bathing Days and Other Poems* (Oktober, 2000), *Helt vanlige mirakler / Ordinary Miracles* (Oktober, 2006) and *Å paradis / Oh Paradise* (Oktober, 2008). Her first novel, *Noe som hjelper / Something that Helps* (Oktober, 2004) was nominated for the yearbook of The Book Club Kursiv in the same year (film option sold to Tordenfilm). In 2006, the poem 'Fersken, Plomme, Pære' / 'Peach, Plum, Pear' – from *Helt vanlige mirakler* – was nominated for the poem of the year by Ordfront radio program on NRK P2. *Helt vanlige mirakler* was also nominated in 2007 for Ungdommens Kritikerpris (inspired by the Prix Goncourt des Lycéens).

Fra *Helt vanlige mirakler*
From *Ordinary Miracles*

KOM IGJEN/LA OSS DRA

Vi gjenforenes i regnet,
svimler ved synet av et vepsebol.

Jeg er født til å gråte, sier hun.

Jeg sier hun har en vakker sjel,
men for å forklare må vi lenger inn i skogen,
der jeg kan peke på mer lettfattelige lignelser.

Om natta skriver vi historia på ny,
og slik gjenkjenner vi f.eks. kornet fuglen spiser,
treet den bor i.

Vi har ingenting felles med naturen, sier hun,
bortsett fra når vi står stille
i levende bygninger.

COME ON/LET'S GO

We are reunited in the rain,
both of us dizzy by the sight of a hornet's nest.

I was born to weep, she says.

I tell her that her soul is beautiful,
but to explain we must go further into the woods,
where I can point to allegories easier to comprehend.

At night we rewrite History,
and so we recognize f.ex. the grain that the bird eats,
the tree it lives in.

We've nothing in common with nature, she says,
except when we stand completely still
in buildings that live and breath.

FERSKEN, PLOMME, PÆRE

Jeg føler ikke kjærlighet,
overøser ikke verden med skjønnhet,
og dersom jeg ikke er hjemme,
legger jeg ut nøkkelen
og putter såpen på rett sted.

Jeg ønsker ikke å tilhøre,
ber ikke om mye:

1. Ei rein truse
2. Kokt vann
3. Pene sko

I natt drømte jeg om sola,
den plutselige varmen overmanna oss,
fittene våre skinte,
og silkekjolen din,
den var et hellig sted.

PEACH, PLUM, PEAR

I do not feel love,
does not overwhelm the world with beauty,
and if I'm not at home,
I will leave the key under the mat
and put the soap in its rightful place.

I do not wish to belong,
do not ask for much:

1. Clean underwear
2. Boiled water
3. Nice shoes

Tonight I dreamt of the sun,
the sudden warmth surprised us,
our cunts were shining,
and your silky dress;
it was a holy place.

VI GIR AVKALL PÅ DE GAMLE SORGENE

Vi har mista interessen,
mista interessen for hjertet,
det gjør bare narr av oss likevel,
og sjøl om kroppen viser en slags lovlydighet,
så mener vi egentlig ikke kroppen,
egentlig mener vi knoklene og senene,
men vi har mista interessen,
heretter vil vi bare ha solskinnsdager,
summen av lystene våre er en ny medisin,
sorgene er nok en gang mindre enn oss,
og vi snakker, som sjakkspillere,
med fastlimte brikker.

WE LET GO OF THE OLD SORROWS

We've lost interest,
lost interest in the heart,
it's only mocking us anyway,
and even if the body shows a kind of obedience,
we don't really mean to say the body,
what we really mean to say is the bones and the tendons,
but we've lost interest,
from now on we only want sunny days,
the sum of all our desires is the new medicine,
our sorrows are once again lesser than us,
and we talk, like chess players,
with the pieces glued to the board.

JENTA SOM FLYTTA SOLA

Ute på terrassen tenner jeg en sigarett,
den røde gloa gjør månen større.

Jeg husker ripsbæra før de blei plukka,
har seinsommerens uro i fingrene.

Men hvem snakker til drømmen og vekker den,
og hva skal jeg ta meg til i dette tablået.

I ei oppslagsbok har jeg lest at faren til Sylvia Plath
skreiv ei avhandling om humler,

og at cirka halvparten av stjernene
blir født parvis.

En dag skal jeg gi meg hen til tårene,
klistre dem inn i et album som bevis,

for ingen blir lenger født
med gener til å gråte.

THE GIRL WHO MOVED THE SUN

Out on the terrace I light a cigarette,
the red glow makes the moon grow bigger.

I remember the currants before they were plucked,
and I have the late summers unrest in my fingers.

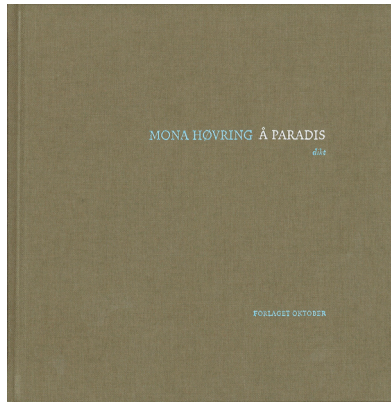
But who speaks to the dream and wakes it,
and what am I doing in this tableau.

I've read in an encyclopedia that Sylvia Plaths father
wrote an essay on bumble bees,

and that more than half the stars
are born in pairs.

One day I will give in to the tears,
put them in an album as evidence,
because nowadays no one is born
with genes to cry.

Fra *Å Paradis*
From *Ob Paradise*

KVINNE GÅR OPP EI TRAPP

Dette er gata jeg budde i, dette er veien hjem, dette er ei ensom og forvilla bille, dette er mora mi når hun får tenkt seg om, dette er aleine, dette er en hustrig kveld, dette er bølger, dette er håndskrifta mi, dette er forskning, dette er en trussel, dette regnet er ennå uberørt av repetisjoner, dette er en mann som fotograferer ei heisekran, dette er naturen stedfesta som det naturlige midtpunktet, dette er blusen jeg knapper opp, dette er jenta jeg skal gifte meg med, disse orda bygger verden, dette er trua jeg klamrer meg til, dette er barnet jeg bærer på, dette er paradiset, dette er det første jeg sier når jeg byr opp til elskov.

A WOMAN ASCENDS THE STAIRS

This is the street I lived in, this is the way home, this is a lonely and bewildered beetle, this is my mother when she has reflected upon it, this is a chilly night, these are waves, this is my handwriting, this is research, this is a threat, this rain is still untouched by repetition, this is a man photographing a crane, this is nature localised as the natural focus point, this is the blouse I unbutton, this is the girl I am going to marry, these words build the world, this is the faith I cling to, this is the child I'm carrying, this is paradise, this is the first thing I say when I invite somebody to make love.